

The Dark Side of Multiculturalism

<https://www.youtube.com/watch?v=l3VdYPUNeZY>

7:16 mín.

Íslensk þýðing byrjar á síðu 4.

Are all cultures equal? That is, after all, the taken for granted premise behind the widely accepted notion of multiculturalism, a belief that has single-handedly led to the infusion of countless cultures into the West. I was reminded about this question while recently thinking about the passing of Pope Francis.

I recalled how once while apologizing to indigenous peoples for all the horrible things Christians did to them throughout the centuries, the late pope declared that quote,

"Never again can the Christian community allow itself to be infected by the idea that one culture is superior to others."

This widely held position is very dangerous specifically because it leads to relativism and the abnegation of truth. The problem is that for most Western people today, the word culture conjures up superficial differences, exotic dress or food. In reality, however, cultures are nothing less than entire and distinct world views with their own unique sets of right and wrong, often rooted in a religion or philosophy.

Indeed, for some thinkers such as TS Eliot, culture and religion are inextricably linked and quote, different aspects of the same thing, he wrote,

adding, culture may even be described simply as that which makes life worth living. No culture can appear or develop except in relation to a religion. We can see a religion as the whole way of life of a people. His emphasis from birth to the grave, from morning to night, and even in sleep. And that way of life is also its culture.

That's from TS Eliot's book notes towards the definition of culture. Similarly for Anglo French historian Hilaire Belloc. Quote

cultures spring from religions. Ultimately the vital force which maintains any culture is its philosophy, its attitude toward the universe.

The decay of a religion involves the decay of the culture corresponding to it. We see this most clearly in the breakdown of Christendom today. He made these observations nearly a century ago. What one wonders would he say today?

At any rate, the point here is that cultures bring much more than say the convenience of having Thai cuisine down the street. Which leads to another important fact. All those cultural traits

prized by the modern west today, religious freedom, tolerance, humanism, gender as in male and female only, equality, did not develop in a vacuum. but are rather byproducts of Christian principles and ethics which over the course of some 2,000 years have had a profound influence on Western epistemology, society and of course culture.

While these values are now taken for granted and seen as universal, there's a reason why they were born and nourished in Christian, not Muslim, Buddhist, Hindu or Confucian nations. Even if one were to accept the widely entrenched narrative that the Enlightenment is what led to Western progress, it is alone telling that this enlightenment arose in Christian as opposed to any of the many non-Christian nations that I just mentioned.

All this is missed by those ignorant of the spiritual and intellectual roots of Western civilization. Many secular people in the West arrogantly see themselves as the culmination of all human history. enlightened thinkers who have left all cultural and religious baggage behind with concern only for that which matters namely the material.

For them all religions and cultures are superficialities that will eventually be shed off by all the peoples of the world. The non-western world according to this way of thinking is destined to develop just like the west which is no longer seen as a distinct culture but rather as the end point of all cultures.

The folly of such thinking is especially on sharp display in the context of Islam and Muslims who in this new paradigm are seen as embriionic westerners. Whatever a Muslim may say calls for jihad, hate for infidels, surely deep down inside he values secularism and appreciates the need to practice Islam privately, respect religious freedom, gender equality and so on. So goes this thinking.

Thus he is made in our image except of course we forget the roots of our image. In reality, the Muslim has his own unique and ancient worldview and set of principles, his own culture, which in turn prompt behavior that is deemed radical by Western standards, which are falsely assumed to be universal standards.

As TS Eliot, who obviously gave these questions much thought, wrote, quote,

ultimately antagonistic religions must mean antagonistic cultures, and ultimately religions cannot be reconciled.

Portraying what at root is a byproduct of Christian teaching as universal and then applying it to an alien culture like Islam is doomed to failure. The idea that Muslims can be true to their religion and yet naturally fit into Western society is false and built on an equally false premise that Christianity somehow also had to moderate itself to fit into secular society.

In fact, Christian principles which are so alien to Islam were fundamental to the creation of the West. So what then of multiculturalism? this word that the west is supposed to continue celebrating and embracing wholeheartedly as seen behind it is the idea that all cultures are equal and none certainly not Christian or western culture is superior to others

Again to quote the dearly departed pope in reality multiculturalism is another euphemistic way of undermining and replacing the truths of a religion and its culture namely Christianity with relativism earlier western peoples understood that capitulating to a foreign culture was tantamount [] to suicide. Thus, and to quote again from TS Eliot, quote,

"It is inevitable that we should when we defend our religion be at the same time defending our culture and vice versa. We are obeying the fundamental instinct to preserve our existence."

This again is from his book *Notes towards the definition of culture*. One anecdote well captures this clash of cultures. After the British colonial powers banned Sati, the Hindu practice of burning a widow alive on her husband's funeral p, Hindu priests complained to British governor Charles James Napier that Sati was an important part of their culture and therefore their right. To which he replied, quote,

"Be it so. This burning of widows is your custom. Prepare the funeral p." But my nation has also a custom. When men burn women alive, we hang them and confiscate all their property. My carpenters shall therefore erect gibbets on which to hang all concerned when the widow is consumed.

Let us all act according to our national customs. Rather refreshing, right, when men used to talk like that. By the way, being opposed to multiculturalism, that is to say, relativism, is in no way the same thing as being opposed to other races or ethnicities, but rather being opposed to social disunity and chaos.

After all, racially homogeneous but culturally heterogeneous nations are much more fractured than the reverse. One need look no further than to the United States, where leftist and rightest whites often oppoort one another. Or look to the Middle East, where Muslims and Christians are largely homogeneous racially, ethnically, and linguistically, but where the former are ruthlessly persecuting the latter exclusively over religion.

[Múslimskir Egyptar hafa ofsótt kristna Egypta í 1300 ár. T.Í.]

In short, there's nothing wrong if a nation's citizenry is composed of different races and ethnicities, but only if they share in the same world view, the same priorities, the same ethics, the same sense of right and wrong. In a word, the same culture.

Eru allar menningarheimar jafnar? Það er jú sú forsenda sem liggur að baki almennt viðurkenndri hugmynd um fjölmenningshyggju, trú sem hefur ein og sér leitt til þess að ótal menningarheimar hafa borist inn í Vesturlönd. Ég rifjaði upp fyrir þessari spurningu þegar ég hugsaði nýlega um andlát Frans páfa.

Ég rifjaði upp hvernig páfinn, þegar hann baðst afsökunar á frumbyggjum fyrir allt það hræðilega sem kristnir menn gerðu þeim í gegnum aldirnar, lýsti yfir eftirfarandi tilvitnun:

„Aldrei aftur getur kristna samfélagið leyft sér að smitast af þeirri hugmynd að ein menning sé æðri öðrum.“

Þessi almenna afstaða er mjög hættuleg, sérstaklega vegna þess að hún leiðir til **afstæðishyggju og afneitunar sannleikans**. Vandamálið er að fyrir flesta vestræna íbúa í dag vekur orðið menning upp yfirborðskennda mismun, framandi klæðnað eða mat. Í raun og veru eru menningarheimar hins vegar ekkert annað en heildstæðar og **aðskildar heimsmyndir með sínum einstöku réttu og röngu**, oft rótgrónar í trúarbrögðum eða heimspeki.

Vissulega, fyrir suma hugsuði eins og T.S. Eliot, eru menning og trúarbrögð óaðskiljanleg tengd og tilvitnanir í ólíka þætti sama fyrirbærisins, skrifaði hann,

og bætti við að **menning megi jafnvel lýsa einfaldlega sem því sem gerir lífið þess virði að lifa því**. Engin menning getur komið fram eða þróast nema í tengslum við trúarbrögð. Við getum séð trúarbrögð sem alla lífshætti fólks. Áhersla hans er frá fæðingu til grafar, frá morgni til kvölds og jafnvel í svefni. Og þessi lífsháttur er einnig menning þess.

Þetta er úr athugasemdum bókar T.S. Elliott um skilgreiningu menningar. Á sama hátt fyrir ensku-franska sagnfræðinginn Hilera Bellock. Tilvitnun:

Menning sprettur upp úr trúarbrögðum. Að lokum er lífskrafturinn sem viðheldur hvaða **menningu sem er heimspeki hennar, afstaða hennar til alheimsins**.

Hnignun trúarbragða felur í sér hnignun menningarinnar sem samsvarar henni. Við sjáum þetta skýrast í hrun kristni heimsins í dag. Hann gerði þessar athuganir fyrir næstum öld síðan. Hvað veltir maður fyrir sér að hann myndi segja í dag?

Allavega er málið hér að **menning kemur með miklu meira en til dæmis þægindin af því að hafa tailenskan mat í boði**. Sem leiðir til annarrar mikilvægrar staðreyndar. Allir þessir menningarlegir eiginleikar sem nútíma Vesturlönd meta mikils í dag, **trúfrelsi, umburðarlyndi, mannúðarhyggja**, kynjahlutverk eins og karl og kona, **jafnrétti**, þróuðust ekki í tómarúmi heldur eru þeir frekar **aukaafurðir kristinna meginreglna og siðfræði** sem hafa í um 2000 ár haft djúpstæð áhrif á vestræna þekkingarfræði, samfélag og auðvitað menningu.

Þótt þessi gildi séu nú tekin sem sjálfsögð og talin alhliða, þá er ástæða fyrir því að þau fæddust og ræktuðust í kristnum þjóðum, ekki múslimskum, búddískum, hindúskum eða konfúsískum. Jafnvel þótt maður myndi samþykkja þá víðfeðmu frásögn að upplýsingin hafi leitt til vestrænna framfara, þá er það eitt og sér lýsandi að **þessi upplýsing kom upp í kristnum þjóðum**, öfugt við þær mörgu ekki-kristnu þjóðir sem ég nefndi rétt í þessu.

Allt þetta missa þeir sem eru fáfróðir um andlegar og vitsmunalegar rætur vestrænnar siðmenningar. Margir veraldlegir einstaklingar á Vesturlöndum líta hrokafullir á sig sem hápunkt allrar mannkynssögunnar, upplýsta hugsuði sem hafa skilið allan menningarlegan og trúarlegan farangur eftir sig og aðeins hugsað um það sem skiptir máli, þ.e. hið efnislega.

Fyrir þá eru öll trúarbrögð og menningarheimar yfirborðskenndir hlutir sem allir þjóðir heimsins munu að lokum losna við. Samkvæmt þessari hugsunarhætti er heimurinn sem ekki er vestrænn ætlaður til að þróast rétt eins og Vesturlöndin, sem eru ekki lengur talin sérstök menning heldur frekar endapunktur allra menningarheima.

Heimskuleg hugsun kemur sérstaklega skýrt fram í samhengi við Íslam og múslima sem í þessari nýju hugmyndafræði eru taldir vera frumbyggjar Vesturlandabúa. **Hvað sem múslimi kann að segja kallar á jihad, hatur á vantrúuðum**, þá hlýtur hann innst inni að meta veraldlega stefnu og meta þörfina á að iðka Íslam í einrúmi, virða trúfrelsi, jafnrétti kynjanna og svo framvegis. Svo heldur þessi hugsun áfram.

Þannig er hann skapaður í okkar mynd nema auðvitað gleymum við rótum ímyndar okkar. Í raun og veru **hefur músliminn sína eigin einstöku og fornu heimssýn og meginreglur**, sína eigin menningu, sem aftur hvetur til hegðunar sem **er talin róttæk samkvæmt vestrænum stöðlum, sem ranglega eru taldir vera alhliða staðlar**.

Eins og TS Eliot, sem augljóslega hugsaði mikið um þessar spurningar, skrifaði, með tilvitnun,

„hljóta í raun andstæð trúarbrögð að þýða andstæð menningarheima, og í raun er ekki hægt að sætta trúarbrögð.“

Að sýna það sem í raun er **aukaafurð kristinnar kenningar sem alhliða og síðan beita því á framandi menningu eins og íslam er dæmt til að mistakast**. Sú hugmynd að múslimar geti verið trúir trú sinni og samt fallið náttúrulega inn í vestrænt samfélag er röng og byggð á jafn röngum forsendum að kristni hafi einhvern veginn líka þurft að milda sig til að falla inn í veraldlegt samfélag.

Reyndar voru kristnar meginreglur sem eru svo framandi íslam grundvallaratriði í sköpun Vesturlanda. Hvað þá með fjölmenningarhyggju? Þetta orð sem Vesturlöndin eiga að halda áfram að fagna og faðma af öllu hjarta, eins og sést á bak við það, er sú hugmynd **að allar menningarheimar séu jafnir og engin, alls ekki kristin eða vestræn menning, sé æðri öðrum.**

Aftur, til að vitna í hinn kærlega látna páfa, í raun er fjölmenningshyggja önnur dulræn leið til að grafa undan og skipta út sannleika trúarbragða og menningar þeirra, þ.e. kristni, fyrir afstæðishyggju. Vestrænir þjóðir skildu að það að gefast upp fyrir erlendri menningu jafngilti sjálfsvígi. Þannig, og til að vitna aftur í T.S. Eliot, tilvitnun:

„Það er óhjákvæmilegt að þegar við verjum trúarbrögð okkar verjum við um leið menningu okkar og öfugt. Við erum að hlýða grundvallarhvötinni til að varðveita tilvist okkar.“

Þetta er aftur úr bók hans, *Notes towards the definition of culture*. Ein frásögn lýsir þessum menningarárekstrum vel. Eftir að bresku nýlenduveldin bönnuðu Sati, hindúatrúariðkunina að brenna ekkju lifandi í jarðarför eiginmanns síns, kvörtuðu hindúprestar við breska landstjórnann Charles James Napier um að Sati væri mikilvægur hluti af menningu þeirra og þar af leiðandi réttur þeirra. Sem hann svaraði með tilvitnun:

„Verði það svo. Þessi brennsla ekkna er ykkar siður. Undirbúið jarðarförina.“ En þjóð mín hefur líka siði. Þegar menn brenna konur lifandi, hengjum við þá og gerum allar eignir þeirra upptækar. Smíðir mínir skulu því reisa grindverk til að hengja alla hlutaðeigandi á þegar ekkjan er gjöreydd.

Við skulum öll hegða okkur samkvæmt þjóðarsíðum okkar. Frekar hressandi, ekki satt, þegar menn töluðu svona áður. Að vera á móti fjölmenningshyggju, það er að segja afstæðishyggju, er alls ekki það sama og að vera á móti öðrum kynþáttum eða þjóðerni, heldur frekar að vera á móti félagslegri sundrunu og ringulreið.

Þegar öllu er á botninn hvolft eru þjóðir sem eru einsleitir hvað varðar kynþætti en menningarlega ólíkar miklu sundraðri en hið gagnstæða. Það þarf ekki að leita lengra en til Bandaríkjanna, þar sem vinstri og hægri hvítir keppast oft hver við annan. Eða líta til Mið-Austurlanda, þar sem múslimar og kristnir eru að mestu leyti einsleitir hvað varðar kynþætti, þjóðerni og tungumál, en þar sem hinir fyrrnefndu ofsækja hina síðarnefndu miskunnarlaust eingöngu vegna trúarbragða.

Í stuttu máli sagt, það er ekkert að því ef borgarar þjóðar eru af ólíkum kynþáttum og þjóðerni, en aðeins ef þeir deila sömu heimssýn, sömu forgangsriðun, sömu siðferði, sömu skilningi á réttu og röngu. Í tveimur orðum sagt, sömu menningu.